

T a r d o s Béla elnök: A magam részéről szeretnék néhány megjegyzést tenni. Szó volt itt arról, hogy a zenei aláfestése bizonyos lelkiállapotoknak nem volt megfelelő. Az egyik ilyen szituáció volt az, amikor a szerelmes pár egyik tagja a másikat kiutasítja. Ha jól emlékszem vissza - sajnos, ez már régen volt - hasonló esetekben az ember számára a környező világ megszűnik és úgy érzi, hogy most nincs tovább, mert itt valami nagy méltánytalanság történt.

A zene feladata pontosan ez, hogy ezekben a pillanatokban ezt a lelkiállapotot illusztrálja. Itt van az igazi tamaskodás, amikor te nem fogtad meg ezeket a lelki konfliktusokat, hanem megelégteléd, hogy Gádor beleírja: egy kiesi zene./Derültség./ Ez az egyik. A másik a következő. In egyetérttek veled abban, hogy gondosan kell előkészíteni az ilyen darabokat és már a megírástól kezdve bele kell vonni a zeneszerzőt. Ez nagyon helyes dolog. A zeneszerzők nem mind tökkel ütött emberek, és néha ki tudnak valami jót agyalni. A lényeg az, hogy az Operettszínház jusson el most már az operethez, - olyan hosszú idő után! - nem a zenés vigjátékhoz. Ezért kell a zenének mindenütt háttérbe szorulnia, ezért szorulunk mi, zeneszerzők, amikor a viták vannak, ezért másodrendűek a zene kérdései, S amiben nem adtunk igazat, az a melodráma kérdése, ami szorosán összefügg az előbbi problémával. Ez teljesen hiányzik a darabból, és ez a körülmény a zenét teljesen háttérbe szorítja. A lelkiállapotot kellene megfelelően festeni. Itt volt a vita közöttünk! /Taps./